

v tomto sporu jde, je především bez právního významu, zda a pokud poměr ten vyhovuje předpisům práva živnostenského, jak nss opětne již vyslovil (nálezy Boh. A 8649/30, 11.785/35). Nezletilý syn, který se učí v živnosti svého otce řemeslu, nepodléhá sociálnímu pojištění podle § 2 odst. 1 zákona č. 184/1928 Sb., nebylo-li prokázáno, že byla o tom uzavřena smlouva učební (nález Boh. A 11.528/34). K průkazu takovému nestačí však ještě, že otec podepsal jen sám u živnostenského společenstva akt o tom, že přijímá svého nezl. syna do učení svému řemeslu, neboť tím projevuje toliko jednostranně svou vůli vyučiti svého nezl. syna, nad nímž přísluší mu moc otcovská, určitému řemeslu, aby takto splnil svou po zákonu mu uloženou povinnost postarati se o jeho zaopatření a o založení jeho budoucí existence. V takovémto projevu o sobě není proto ještě možno spatřovati projev vůle smluvní (animus obligandi), nýbrž jen formální projev o tom, že a jak otec hodlá splniti svůj zákonný, v právu rodinném kotvící závazek. Akt takový, třebaže jest označen jako »učňovská smlouva«, nepozbývá povahy aktu jednostranného ani tím, že se v ní otec podepíše jako učební mistr a zároveň také jako zákonný zástupce svého nezletilého syna. Takový akt nemůže nahraditi řádnou smlouvu učňovskou, poněvadž smlouva taková, jako každá jiná smlouva dvoustranná, vyžaduje nezbytně svobodného souhlasného projevu vůle obou kontrahentů. Jen tehdy, jsou-li obě tyto náležitosti splněny, dojde k založení právního poměru, o němž lze právem tvrditi, že byl oboustranně smluven, a že takto vznikl pojistný poměr.

V dnešním případě je nesporno, že »učební smlouvu« z 30. září 1930 podepsal toliko František P. sám. Namítá-li stížnost, že Štěpán P. je způsobilý k právům a částečně způsobilý k právním činům a že — jsa přes 14 let — mohl učňovskou smlouvu, kterou dlužno pokládati za smlouvu služební v širším slova smyslu, uzavřiti, je námitka tato bezdůvodná, když Štěpán P. řečenou smlouvu jako spolukontrahent přece na důkaz souhlasu s ní nepodepsal, a stížnost ani netvrdí, že by snad nějak jinak byl s ní projevil souhlas a že by byl proto spolukontrahentem svého otce, takže není třeba se zabývati otázkou, zda a za jakých podmínek by takový projev souhlasu Štěpána P. jako osoby nezletilé mohl mítí právní účinky. Pokud stížnost namítá dále, že František P. jako jeho otec je současně jeho zákonným zástupcem a může ho zastupovati při všech právních jednáních, i takových, ve kterých jeho syn vystupuje jako druhá smluvní strana, a dovozuje z toho, že v tomto případě stačil proto jen podpis otcův bez podpisu synova, stačí k vyvrácení této námítky odkázati na vývody, kterými bylo shora již doličeno, že v takovémto případě jde jen o akt jednostranný, kterým smlouva učňovská jako právní titul k založení pojistného poměru ve smyslu § 2 zákona č. 184/1928 Sb. po právu nevzniká.

Č. 12.763.

Zaměstnanci veřejní: Započitatelnou dobou služební ve smyslu § 137 odst. 5 plat. zákona není beze všeho dalšího služební doba četnická ztrávená před dřívějším propuštěním z četnictva.

(Nález z 6. února 1937 č. 10.454/37.)

V ě c: Bedřich S. ve Vojkovicích nad Ohří proti rozh. min. vnitra z 12. dubna 1934 o započítání služební doby.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání st-lovu z výměru zem. čet. velitelství v Praze, kterým st-li nebylo povoleno započítání služební doby ztrávené v četnické službě před jeho propuštěním z tohoto služebního poměru, t. j. od 21. června 1918 do 31. března 1921 včetně válečných pololetí 1918/19, do započítatelné doby služební pro stanovení výše služného při povýšení na vrchního strážmistra — velitele stanice podle § 137 odst. 5 plat. zákona, poněvadž propuštěním z četnické služby podle ustanovení § 22 č. 7 zákona o četnictvu z 14. dubna 1920 č. 299 Sb. pozbyl st-l všech oprávnění, práv a nároků z tohoto služebního poměru vyplývajících.

O stížnosti uvážil nss toto:

Na sporu jest otázka, zda st-l má právní nárok, aby do doby rozhodné pro stanovení stupně služného ve smyslu § 137 (5) zákona č. 103/1926 Sb. byla započtena služební doba, kterou ztrávil ve službě četnické před svým propuštěním z četnictva. Žal. úřad nepovažuje zmíněnou dobu za započítatelnou proto, že st-l propuštěním ze služby četnické podle ustanovení § 22 č. 7 zákona č. 299/1920 Sb. pozbyl všech oprávnění, práv a nároků z tohoto služebního poměru vyplývajících. Stížnost proti tomu namítá především, že ani předpis § 22 č. 7 zákona č. 299/1920 Sb. ani jiný zákon nestanoví, že by propuštění z četnictva mělo za následek ztrátu všech práv, oprávnění a nároků i v tom případě, když později došlo k obnovení služebního poměru. Nss neshledal námitku tuto důvodnou.

Podle § 137 odst. 5 plat. zákona přísluší při propůjčování systemisovaného služebního místa četnického vrchního strážmistra — velitele stanice stupeň služného odpovídající započítatelné služební době. Co je rozuměti započítatelnou služební dobou, zákon na tomto místě nestanoví. Je proto zkoumati, zda otázku tu nelze zodpověděti z jiných ustanovení plat. zákona. Podle § 135 plat. zákona obdrží četníci gážísté mimo služební třídy, pokud se z tohoto zákona jinak nepodává, při prvním nebo opětném ustanovení p o č á t e č n í služné. Zvýšení služného nastává podle § 136 plat. zákona u četnických vrchních strážmistrů — velitelů stanic, jakmile dosáhli započítatelné služební doby předepsané pro ten který stupeň služného, u četnických vrchních strážmistrů a četnických strážmistrů, jakmile dovršili 3 roky započítatelné služební doby se služným bezprostředně předcházejícího stupně. Započítatelnou služební dobou rozumí se tu služební doba ztrávená s určitým služným, resp. předepsaná pro postup do vyššího stupně služného. Ježto pak předpis § 135 přiznává p o č á t e č n í služné zásadně i p ř i o p ě t n ě m u s t a n o v e n í, plyne z toho, že plat. zákon na těchto místech nezapočítává službu četnickou ztrávenou p ř e d opětným ustanovením.

Tomu nasvědčuje i předpis § 142 plat. zákona obsažený ve »Společných ustanoveních«, jenž v odst. 1 ruší předpisy, jimiž se přiznává nárok na započtení určité doby do vyšších požitků — s výjimkou předpisů

o započtení služby legionářské — a jenž v odst. 3 stanoví, že za zvláštních okolností může ústřední úřad při prvním nebo opětovném ustanovení povolit započtení určité doby pro zvýšení služného. Z toho je vidno, že plat. zákon služební dobu ztrávenou v dřívější službě četnické před opětovným ustanovením beze všeho dalšího nezapočítává a ponechává toliko úvaze úřadu ústředního, chce-li tuto dobu pro zvýšení služného za zvláštních okolností započítati. Opak: nelze dovoditi ani z přechodných ustanovení plat. zákona (§ 191 v souvislosti s § 197 plat. zákona), ježto i tyto předpisy mají na zřeteli služební dobu ve služebním poměru, ve kterém se četnický gážista mimo služební třídy předvádí, skutečně ztrávenou a podle příslušných předpisů pro postup v tomto služebním poměru započitatelnou. (Srovnej § 10 odst. 3, § 11 odst. 1 a § 15 č. 1 zákona č. 186/1920 Sb.). I když § 22 zákona č. 299/1920 Sb. stanoví v bodě 7 jen tolik, že příslušníci četnictva se propouštějí ze sboru, když o to požádají z rodinných důvodů a min. vnitra k tomu přivolí, neplyne z toho ještě, že by četnická služba až do propuštění ze sboru v četnictvu ztrávená byla při pozdějším ustanovení započitatelná v tom smyslu, že by na její zápočet byl dán nárok. Z úvah těch plyne, že započitatelnou služební dobou ve smyslu § 137 odst. 5 plat. zákona není beze všeho dalšího služební doba četnická ztrávená před dřívějším propuštěním z četnictva.

Stížnost dále však namítá, že žal. úřad přehlédl, že doba ztrávená v četnické službě od 21. června 1918 do 31. března 1921 byla st-li až do konce roku 1933 přiznávána do doby započitatelné pro ustanovení výše služného, a dovozuje, že doba ta mu byla započtena do služební doby a že k ní mělo býti přihlédnuto při jmenování st-le vrchním strážmistrem — velitelem stanice. Námitku tuto vznesl st-l i ve svém odvolání, žal. úřad se však námitkou tou nezabýval, nýbrž vyslovil pouze, že st-l, propuštěný z četnické služby podle ustanovení § 22 č. 7 zákona č. 299/1920 Sb., pozbyl všech oprávnění, práv a nároků z tohoto služebního poměru vyplývajících. Z této argumentace však není patrné, zda žal. úřad tvrzení st-lovo, že sporná služební doba mu po celých 11 roků byla do postupu započítávána, nepokládá za správné, či přesto, že doba ta byla st-li v dosavadním služebním poměru započtena, nepovažuje ji za dobu započitatelnou ve smyslu § 137 odst. 5 plat. zákona a ze kterých důvodů. V nedostatku tomto spočívá podstatná vada řízení, pro kterou byla st-li znemožněna účinná obrana a nss přezkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí. — — —

Č. 12.764.

Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: I. * Předpis § 43 zák. o obec. úřednících č. 35/1908 z. z. ve znění zák. č. 443/1919 Sb. o dozorčím právu okresního a zemského výboru se nevztahuje na usnesení obecního zastupitelstva o zrušení služebního místa a služebního poměru obecního úředníka ve sm. § 28 odst. 1 zákona č. 286/1924 Sb. — II. * Usnesení obecního za-